

DEN OFRIVILLIGE
BUSSCHAUFFÖREN

Christer Johfur

DEN OFRIVILLIGE
BUSSCHAUFFÖREN

Första boken om David Lindegren

Mirou Sweden förlag

ISBN: 978-91-519-8818-4

© 2021 Christer Johfur

Mirou Sweden förlag

Första upplagan, första tryckningen

Omslag, foto, grafik, cad-ritningar, redigering och idé: Christer Johfur

Printed in Poland

FÖRORD

Kära bokfreak, bokmal, bokslukare eller hur man nu på allra bästa sätt ska uttrycka detta personliga adjektiv som bäst beskriver någon som älskar att läsa böcker? Den fria tanken och det fria ordet är ju en absolut välsignelse för författaren så innan jag tog plats framför datorn, innan jag började skriva denna roman, kände jag nog att det fanns något inom mig som ville ut. Ut i det fria.

Så nu har du börjat bläddra i min första roman och innan jag började skriva den har jag nog tidigare i mitt liv läst mer än hundra böcker. Flertalet bara skummat igenom, de flesta en enda gång, andra ett par tre gånger och vissa flera gånger.

Visst är det fascinerande hur en författare kan beskriva händelser, scenarier och i sin berättelse obönhörligt dra med sig läsaren rakt in i handlingen? Vissa böcker kan man ju bara inte lägga ifrån sig! Inte sant? Man *måste* ju bara få veta vad som kommer att hända på nästa sida. Är det inte så?

Nå, min förhoppning är att du ska få en god underhållning under den tid som det tar dig att plöja igenom denna roman som man nog får beteckna som en thriller.

För vissa kommer kanske karaktärer kännas igen men för andra inte. Syftet med att dessa karaktärer finns med är att jag har läst flera böcker av författarna, jag tycker mycket om dem så det är ett försök, från min sida, att hylla karaktärerna och författarna bakom dem.

Vad gäller övriga karaktärer och verksamhetsnamn, är dessa enbart mina egna påhitt och även om de kanske förefaller verkliga, är de alltså av mig bara uppiktade för att passa in i denna berättelse.

Så grattis till ditt val av just denna bok. Förhoppningsvis ger den dig många underhållande timmar under läslampan och jag hoppas från hela mitt hjärta att du ska tycka att det är lika roligt att läsa den som jag hade roligt under författandets gång.

Lysekil i maj 2021

C J

PROLOG

Sommaren hade varit en av de varmaste på flera decennier. Men konstigt nog hade media nästan inte alls ägnat denna enkla fakta någon uppmärksamhet att tala om. Värmen hade redan kommit i mitten av maj och varat ända tills slutet av augusti månad med det vanliga avbrottet för regn under midsommarhelgen. Nu var det brittsommar, september och den mjuka vinden smekte buskar och träd till behagliga viskningar på den stora egendomen i den mer fashionabla och prestige- och statusfyllda delen av Skaftö.

Allt sedan den tjuugoåttonde maj 1974 då bron stod färdig från fastlandet trodde nog många av öborna att expansionen skulle börja och att exploateringen skulle ta fart i den vackra skärgårdsmiljön. Men av någon anledning uteblev den. Det råder ännu i denna dag fortfarande harmoni, lugn och stillhet.

Nere vid bryggorna på den klippiga, mycket vackra bohuslänska strandtomten låg havet mörkgrönt och nästan som en spegel. Bara några försiktiga krusningar syntes.

Kanske hade några måsar, labbar eller tärnor nyligen svalkat sig i det fortfarande förhållandevis varma havsvattnet? Båtarna som låg förtöjda vid bryggorna såg båda nya och välskötta ut. En av dem var en segelbåt, en sextiofyra fots Hallberg & Rassy i ett absolut nyskick. Men den andra var av sportigare karaktär. En helt fabriksny fyrtioåtta fots Sunseeker Superhawk, en lyxig motorkryssare med tre stycken sexcylindriga dieselmotorer inombords.

Den sjunkande solens varma strålar gjorde att vattnets krusningar speglade sig i de välpolerade vita skroven där de också tycktes dansa. En flock fiskmåsar flög hastigt förbi på låg höjd och utropade sina klassiska klagande läten.

I huvudbyggnaden lyste det svagt av tända lampor och i den stora utomhuspoolen låg ett vackert skimmer, kanske på grund av den tända undervattensbelysningen? De dubbla dörrarna på baksidan av huset var båda öppna. Det skulle ju inte bli svalt, i alla fall inte än på någon timme eller så. Belysningen i trädgården hade precis tänts. Kanske lite väl tidigt? Det skulle ju inte heller bli mörkt än på ett tag. På framsidan av huset var en välordnad trädgård noga planerad, utformad och verkställd. Buskarna var alla nyklippta, gräsmattan likaså och de breda grusgångarna, från den kraftiga stålgrinden fram till villan, gästhuset och garagebyggnaden, var omsorgsfullt krattade. Den stilla vinden fick den svenska flaggan att röra sig något allra högst uppe i flaggstången.

Två fordon stod parkerade på egendomen, en mörkblå sportbil utanför garaget och en familjekombi alldeles utanför huset. Bilen vid garaget var en Ferrari 365 GTB/4 Daytona. Den andra vid huvudbyggnaden var en vit Jaguar XF Sportbrake. Bakluckan på den var fortfarande öppen.

Den stora villan var byggd i två våningar med källare. Den var storleksmässigt som en äldre tiders herrgårdsbyggnad men med en ultramodern design i betong, glas och stål. Villan såg ut precis som vad den var, ett stilfullt monument över framgång.

Inne i den mjukt upplysta hallen syntes en kvinna upptagen med att tömma matkassar och placera varor i skafferi, kylskåp eller i frysskåp. Hon var i de tidiga fyrtio, smal, mörkhårig, under medellängd och mycket vacker. Hennes leende, utstrålning och charm var helt enkelt bara förtrollande vacker.

Christina Sophie Lindegren var också av adlig börd, en familj från hennes släkt hade flyttat upp till Sverige från södra Tyskland och etablerat sig någon gång under den senare delen av 1700-talet. Släkten hade bytt namn från Von Lindemann till Lindegren något senare och den hade en gedigen teknisk bakgrund. Flera av hennes släktingar var framgångsrika uppfinnare eller ingenjörer och hade därför, som hela släkten, blivit mer eller mindre förmögna. Dock hade de flesta flyttat tillbaka till Tyskland igen, några redan precis efter att det svenska feodalsamhället hade konverterat till industrisamhället och på senare år hennes far som dessvärre hade avlidit något år efter hemkomsten till Hamburg, så den enda släktingen Christina hade kvar i Sverige var hennes mamma som höll till i Lysekil. De flesta av hennes släktingar hade valt att bosätta sig i den lilla orten Reinbeck, strax öster om Hamburg.

Klockan började sakteligen bli sen fredagseftermiddag. Hon ville snarast börja med middagen. Hon funderade på att aktivera infravärmen så de kunde sitta ute och äta alldeles bredvid poolen. Det *var* en speciell dag för henne som hon gärna ville dela och fira med sin familj. Hon hade fått flera officiella erkännanden och utmärkelser från flera kända populära veckotidningar att hennes produkter nu var bland de allra mest prisvärda, i förhållande till den numera erkända höga kvaliteten, på marknaden. Detta hade medfört att försäljningen ökat lavinartat under det senaste året. Till och med den internationella prestigefyllda tidningen "Vogue" hade uppmärksammat hennes framgångar och skrivit en artikel. Hon hade dessutom ett möte inbokat med en affärsjournalist från tidningen nästa vecka. På hotell George V i Paris. Kanske ville de göra ett större reportage om henne och om hennes affärer?

En dörr på övervåningen öppnades och modern popmusik började fylla upp huset.

- Mamma, får jag gå på bio ikväll med några klasskompisar, frågade Hannah-Louice.

Christina granskade forskande sitt yngsta barn som ju inte längre var något barn.

- Vilka är några klasskompisar, frågade hon neutralt vänligt.

- Det är Gustaf, hans kompis och hans kompis flickvän, svarade Hannah-Louice som satte sig på en stol bredvid köksbordet och tittade på sin mamma med en avvaktande blick.

- Gustaf! utropade Christina förvånat. - Jag har för mig att du tycker han är lite dryg och tråkig, fortsatte hon och tog bort några kastruller från spisen.

- Jaa, sa Hannah-Louice. - Visst är han lite seg ibland men han är rätt trevlig när han verkligen vill.

Christina var tyst och tycktes vara i sina egna tankar en stund.

- Men jag lagar ju en superduper god middag för vi ska alla fira ikväll, sa hon till slut.

- Jag bantar som du vet, sa Hannah-Louice som först tittade på sin klocka och sedan på sin mamma igen med smått oroliga ögon.

- Ok, du kan gå på bio ikväll men om du är hemma senare än elva så blir det inga fler äventyr på obestämbar framtid och du vet vad det betyder?

Christina mönstrade sin yngsta dotter med en allvarlig blick.

- Visst mamma jag lovar, sa Hannah-Louice. - Jag är hemma före elva.

Ljudet av en motorcykel började höras på avstånd och som också hastigt närmade sig.

- Jag måste gå nu för att Gustaf har kommit, sa Hannah-Louise.
- Ok men glöm inte bort vad vi har pratat om och glöm inte hjälmen, sa Christina och såg sin dotter gå ut och stänga dörren.

När hon hörde ljudet av motorcykeln tona bort återvände hennes tankar till kvällen. Hon kände sig upprymd, tacksam och faktiskt också något förvånad. Vad hade hon egentligen gjort för att allt detta hade hänt? Hon gick ut, stängde bakluckan på bilen och gick tillbaka in i köket igen för att fortsätta med sin matlagning. Men frågan åter-kom i hennes huvud: Vilken var den avgörande handlingen som hade triggat i gång hela händelseförloppet? Telefonen ringde. Det var hennes mamma som återigen undrade när de alla skulle komma och hälsa på igen. Hon längtade naturligtvis efter att få träffa sina barnbarn, även om den äldsta fortfarande var kvar och pluggade i USA. En äggklocka ringde. Hon ursäktade sig med att hon var upptagen med att laga middag men lovade att snarast titta i almanackan och återkomma när hon hade pratat med David. Hon avslutade samtalet, lade ifrån sig telefonen, riktade blicken mot diskbänken, andades in några djupa andetag och gick fram emot den med bestämda steg.

Hon var alldeles för upptagen i sina tankar och med annat för att lägga märke till bilen som stod parkerad bortanför stenvuren en bit bort på andra sidan vägen till egendomen och mannen med kikaren som tycktes följa varenda rörelse hon gjorde genom de stora panoramaliknande fönstren. En annan man bredvid pratade i mobiltelefon. En tredje knappade på en bärbar dator som var placerad på bilens tak och pratade i en mikrofon.

KAPITEL 1

Bilens sexcylindriga dieselmotor spelade ut sitt dova melodiska muller. David Archibald Lindegren skruvade belåtet upp ljudnivån något. Han hade tagit med sig några usb-minnen vilka tillsammans innehöll fyrtioåtta gigabyte med musik. B.B King's "Lucille" känslomässiga ton fyllde hela kupén i hans fabriksnya Lexus vilken han styrde ner mot färjeläget i Finnsbo. Som vanligt var han lite orolig över att han skulle missa färjan fast både klockan och hans förnuft sa honom att han nog skulle hinna i tid. Hans affärskompanjon och nära vän sedan många år tillbaka, hade bara för en liten stund sedan nästan gjort narr av både honom och hans nyinköpta SUV. "Hur kan man köpa en japansk trollbox när det finns europeiska bilar", hade han sagt, absolut inte helt fritt från allvar innan de skildes åt utanför kontoret nere vid Södra Hamnen i Lysekil inför helgen.

Karl-Gustav Vessel var en mycket humoristisk man. Han tyckte alltför mycket om god mat och dryck vilket hade satt sina spår. Han gav också ett avslappnat, lättsamt och ointresserat intryck för den oinvigde. Han var lätt att underskatta men han hade ett knivskarpt intellekt.

Ingenting som gällde affärer gick honom förbi utan att hans datorliknande logiska hjärna noga hade analyserat vinstmöjligheter och framtida betydelse för verksamheten på både kort och lång sikt. Som kompanjoner var han och David i det närmaste det perfekta paret, ett riktigt radarpar. David var entreprenören, idésprutan och säljaren i börsmäklarfirman Lindegren & Vessel. Karl-Gustav däremot, var ekonomen, strategen och utvecklaren.

Tillsammans hade de under en tioårsperiod utvecklats från att ha varit relativt okända till en av de mest framgångsrika och kända börsmäklarna i Norden. Flera utländska intressenter hade under de senaste åren lagt bud på företaget. Detta hade inte heller passerat obemärkt. Karl-Gustav Vessel var, liksom David, sedan flera år tillbaka miljardär. Han ägde sedan några år tillbaka Stockeviks Golfklubb ute på Skaftö som under de senaste två åren hade blivit vald till årets klubb i Sverige. Innan han förvärvade den hade golflegender som Severiano Ballesteros varit där och gästspelat under uppseendeväckande former. Ballesteros blev också mycket fäst och dessutom förtjust i anläggningen och lät därför uppföra en storslagen egendom i omedelbar närhet till själva golfbanan. Dessvärre så kallade vår Herre hem honom innan han fick möjligheter att återvända och återigen förgylla golfklubben med sin närvaro.

Familjen Vessel levde också, trots sin rikedom, mer eller mindre som bohemer. De bodde i en stor etagevåning i Fiskebäckskil nere vid hamnen med en strålande utsikt ut över Gullmarsfjorden. Han och hans fru Doris kärlek för resor hade medfört att de tillbringat nästan lika mycket tid utomlands som hemma men oftast hade Karl-Gustaf varit tvungen att stanna kvar i Sverige för att arbeta. Deras dotter Nina-Victoria var också sedan förskolan klasskamrat med David och Christinas yngsta dotter Hannah-Louise.

David hade däremot sitt ursprung från en militärisk familj. Hans far hade varit inom flygvapnet under hela sin yrkeskarriär. Han far hade börjat direkt efter militärtjänstgöringen (lumpen) på F6 i Karlsborg.

Efter den hade han sökt till stridspilotutbildningen i Ljungbyhed och efter ett antal försök till slut blivit antagen. Under hans karriär hade han flugit SK-60, J-29 Flygande Tunnan, J-35 Draken och till slut AJ-37 Viggen. Därefter befodrades han och som officer fick han i stället administrativa arbetsuppgifter.

Faderns militära karriär passerade inte obemärkt för David. Redan när han var i sjuttonårsåldern hade pappan ordnat sommarjobb till honom inom den militära underrättelsetjänsten. Det hade dock inte varit något spännande jobb som man kanske vill förknippa med arbetsplatsen. Han hade fått sitta framför en dator, stansat in uppgifter till en central databas och sammanställt rapporter som han inte hade förstått sig på. Det hade varit ett enformigt, omständigt och ett tidskrävande jobb. Det hade också tagit tid innan han till slut hade förstått att det varit operatörer utomlands som hade samlat in datan. Vad han också hade förstått på pratet under några lunchraster hade några av dem varit i fara vid flertalet tillfällen. Då hade han fått lite mer respekt för sitt arbete.

Under året som han skulle fylla tjugo år hade han fått åka till USA för att, som hans far leende hade uttryckt det, ”avsevärt förbättra konditionen genom avancerad fysisk träning samt förmåga att framgångsrikt, i närstrid, kunna värja sig i varje given tänkbar hotfull situation och vanemässigt kunna hantera vapen”. Han hade inte protesterat. Utbildningsplatsen hade egentligen varit avsedd för en av tjänstemännen inom en av de mer operativa sektionerna inom underrättelsetjänsten. Men denne hade fått lämna återbud på grund av att facket hade lagt sig i och det hade till slut eskalerat i en prestigefylld strids- och rättvisefråga. Resultatet hade blivit att ingen för tillfället hade fått åka.

Hans far hade en kort tid efter, genom en av sina kontakter inom underrättelsetjänsten, fått reda på situationen och därefter pratat med sin chef och några av sina officerskollegor. De hade varit överens om att det var bättre att platsen utnyttjades när den redan varit betald. David hade varit på två olika ställen under utbildningstiden.

En bas ute i Mojaveöknen i Nevada och en annan i Coronado, San Diego i Kalifornien. Han hade också blivit överraskad av att det funnits en annan svensk där. Denne hade under en måltid leende bara slagit sig ner vid hans bord och presenterat sig som 'Trident', att han varit inne på slutet av sin utbildningstid, att han inom kort skulle examinerat och att det verkligen varit roligt att ha träffat en landsman.

De hade också varit ute på krogen vid något tillfälle. På en sylta inne i Ridgecrest där en instruktör från Sunset Farm, som skolan internt kallades, outröttligt och leende hade berättat vilda men som det också hade verkat vara, äkta rövarhistorier om sina insatser under Vietnam-kriget. Kvällen hade slutat med att herrarna Hamilton, Harrier och Lindegren skrattande hade vandrat hemåt i den varma kaliforniska natten, sjungit marin-kårsdrillar och till slut hamnat hemma hos instruktören Harrier.

Väl hemma hos honom hade hans fru insisterat och till slut bjudit trojkan på fika. Carl hade berättat om någon slutövning i Alaska som varit jobbig och Skip Harrier hade leende kontrat med en annan mer eller mindre dramatisk historia från Vietnamkriget. David, som hade haft träningsvärk efter veckans övningar, hade roat lyssnat och funderat på hur hans egen slutövning skulle bli. Som de flesta unga landsmän som träffas utomlands, bytte de telefonnummer och lovade varandra att höras av. David träffade sedan inte Hamilton mer.

Efter slutövningen 'Hell Week' hade David ingått i ett förband, i en grupp som varit backup till livvakterna för den amerikanske presidenten under en längre utlandsresa. De hade varit beväpnade och civilklädda. Inget dramatiskt hade hänt men han hade blivit fotograferad med den amerikanske presidenten, några av hans kollegor hade blivit vänner för livet och uppdraget hade därför såklart blivit ett minne för livet. Men efter att den arton månader långa utbildningen varit över dröjde han sig kvar ett år till i USA. Han hade ägnat sig åt frågan hur man effektivast skulle konstruera mjukvaruprocesser, dvs applikationsprogram eller appar i olika tillämpningar med den effektivaste kodningen.

På en av de högst ansedda forskningsavdelningarna på Harvard University. Han hade finansierat studierna genom att parallellt med utbildningen ha jobbat som säljare av finansiella tjänster och som gymnastikinstruktör.

Efter hemkomsten till Sverige hade han blivit erbjuden jobb som systemutvecklare/programmerare på ett stort konsultföretag vilka gjorde programtillämpningar enbart för backoffice tjänster. Ett av systemen han hade jobbat med hade haft namnet 'Finess' och hans jobb hade varit att åka runt till olika företag och där hade han antingen nyinstallerat eller uppgraderat deras befintliga system. Han hade också under denna tid träffat sin blivande fru. Hon hade varit IT-ansvarig på ett dotterbolag till OM-gruppen som hade haft sitt kontor på Regeringsgatan i centrala Stockholm. Han hade varit där för att uppgradera deras system. Hon hade varit ung och relativt ny på sitt jobb och de hade därför träffats ganska mycket för att ha diskuterat alla de nya systemförändringarna och de nya funktionerna som den nya versionen hade haft. På så vis hade de lärt känna varandra och till slut blivit kära i varandra.

Något år senare, under en konferens på Island, hade han träffat Karl-Gustaf Vessel. KG, som han kallades, hade jobbat för en bank i Göteborg med adekvata värdepappersplaceringar. Under en av kvällarna, där de båda hade druckit alldeles för många öl, hade KG pratat om att han hade haft planer på att starta eget. Han hade sagt att han i David nog hade funnit den säljande attitydens personlighet han länge hade sökt efter. Men David, som bara uppfattade diskussionen som allmänt fyllesvammel, hade därför inte lyssnat så noga. Hans blivande fru hade varit gravid och han hade därför bara haft tankar att fara hem till henne. KG hade sagt att de kunde väl höras av när de hade skilts åt efter att konferensen varit slut. David hade knappt hört frågan i oväsendet på tågstationen men nickat och svarat att visst, så kunde de väl det. Väl hemma igen hade han glömt bort allting för Christina hade hittat en villa som hon gärna hade velat att de skulle ha åkt och tittat på. Men bara några veckor efter att husaffären varit klar hade KG ringt och frågat om han hade haft tid att äta lunch.

KG hade varit i Stockholm och haft några viktiga frågor att prata om. David mindes det som en vändpunkt i sitt liv och han hade också precis gift sig. Det hade varit ett mycket enkelt borgerligt bröllop med bara prästen och de själva på trappan till deras nya hem. Hon hade vägrat att byta sitt efternamn så efter en natts övertalning, i deras nyinköpta säng, hade han skrottande till slut kapitulerat. Hennes släkt hade blivit upprörda över att ingen i förväg hade fått veta något om bröllopet. Davids far hade däremot bara skrattat, önskat dem lycka till och sagt att festen kunde man väl ta någon annan gång. Han hade dock retats lite med David för att han hade tagit sin frus efternamn i stället för det mer vanliga tvärtom.

Färjan lade till i Skår, David startade motorn, förde växelväljaren till ”D” och körde av färjan. När han svängde höger och västerut i korsningen mot Skaftö så började han känna sig rejält hungrig. Som av vana fällde han ner solskyddet, sänkte farten något och började spana efter vilt. Han undrade också vilka planer hans fru hade för kvällen. Fåglar kvittrade, en ljummen vind kom in genom den öppna takluckan och ”The Blues Come Over Me” spelade i SUV:ens stereoanläggning. David kände sig i absolut balanserad harmoni och undrade hur affärerna skulle utvecklas inom den närmsta framtiden. Som vanligt var det mycket folk ute på KG:s golfbana. En plötslig svalare, nästan kall vind drog in i bilen från det öppna panoramaglastaket och David stängde igen det. Nu var det helg.

Dags att sluta tänka på arbetet och i stället vila och ladda batterierna hemma med familjen.

* * * * *

Elva timmar framåt, från Sverige räknat, kastade den begynnande gryningen sitt allra första ljus över den japanska huvudstaden. I hamninloppet ute vid förorterna slogs redan de stora fartygen om att antingen få angöra kajplats eller att få lägga ut från en. Trafiken började flyta i en jämn ström från förorterna och morgonvärmen gjorde att termometern började stiga upp mot tjugofem grader. De första solstrålarna speglade sig i skyskraporna, Fuji's snöklädda topp reste sig högt och majestätiskt i fjärran.

Mitt i den centrala stadskärnan av Tokyo, bara några stenkast från tunnelbanestationen 'Hanzomon' således mitt i det högborgerliga distriktet Kojimachi i stadsdelen Chiyoda, faktiskt också bara ett par stenkast från en av broarna över till ön som utgör det kejserliga palatsets domäner, lyste det denna tidiga lördagsmorgon uppe i de översta våningarna i ett alldeles nybyggt åttioåtta våningar högt kontorshus.

Vakterna nere i foajen, vid den stora receptionen hade inte lyckats med att dölja sin förvåning när den välkände finansmäklaren och företagsledaren, som också ägde byggnaden, ansträngt hälsade godmorgon och därefter småsprang bort mot hissarna. Ett pling så öppnades dörrarna. Han gick in och tryckte på knappen för färd hela vägen upp till takvåningen. I hissen började han fundera på den föregående kvällens middag. Han hade varit på 'Cornet', en kvarterskrog inte långt borta, med några kollegor för att diskutera den senaste tidens affärsutveckling. Det verkade dessvärre som om man höll på att förlora en alltför viktig affär. Flera incitament gav tyvärr det intrycket och det var i nuläget helt oacceptabelt. Han behövde verkligen denna uppgörelse inför framtiden. Under middagen hade han, från en kollega fått reda på att hotellaffären, som hans experter hade jobbat med under en ansenlig tidsperiod, kanske höll på att gå dem ur händerna och i stället avslutas av en konkurrerande finansmäklarfirma. För första gången på mycket länge kände han paniken komma. Detta fick absolut inte hända. Inte nu. Hans företag *måste* vinna den här affären. Måste vinna den till vilket pris som helst.

Hissen plingade till igen, dörrarna öppnades och verkställande direktören och ägaren till Sakamaki Business Relations Inc, gick med bestämda steg mot sitt kontor. Slakten Sakamaki var något av legender inom segmentet internationella finansiella affärer i Tokyo. Han hade haft en besvärlig karriär då hela det etablerade affärlivets aktörer i huvudstaden ständigt hade jämfört hans prestationer med hans numera hädangångne far och grundare av företaget. Men Hideo Sakamaki Jr hade mer än med råge infriat alla förväntningar och outtalade krav. Hans far hade råkat ut för en hjärtinfarkt dagen då Hideo hade fyllt trettiofem år. Företagsledningen hade blivit orolig och flera kandidater från denna hade nästan omedelbart visat sitt intresse för hans fars jobb. Senare en dag, som han hade hälsat på sin far på sjukhuset, hade han blivit uppringd av hans fars närmaste man. Han hade sagt att det fanns ett tungt beslut att fatta. Hans far ville naturligtvis att hans son skulle ta över verksamheten men att han inte hade haft modet att fråga Hideo under själva besöket. Han hade helt enkelt varit rädd för att få ett blankt nej. Det hade verkligen varit ett svårt beslut. För redan vid denna tidpunkt hade Sakamaki koncernen långt mer än tiotusen anställda och en årsomsättning på många många tusen-tals miljarder yen, dvs hundratals miljarder svenska kronor. Så för en nyligen gift man med fru och en liten dotter hemma, hade det verkligen varit ett tufft beslut. Men Hideo hade accepterat rollen som företagets nya VD och koncernchef.

Ett av hans första beslut hade varit att avyttra den dåvarande fastigheten företaget hade använt som huvudkontor och som dessvärre också hade stått inför ett alltför omfattande renoveringsbehov. Så han hade delegerat ansvaret till en av sina toppchefer att avyttra den befintliga byggnaden och att förvärva den då helt nybyggda skyskrapan i det högt socialt respekterade distriktet Kojimachi. Det hade varit en storbank från Yokohama som hade låtit uppföra byggnaden. Men i stället för den planerade etableringen i Tokyo hade banken i sin tur, en kort tid dessförinnan blivit uppköpt av en annan avsevärt större Tokyo-baserad bank så skyskrapan hade därför inte tagits i bruk.

Den hade stått tom i nästan en månad efter färdigställandet så när fastighetschefen för Sakamaki-koncernen hade ringt upp och lagt ett rimligt bud hade både ekonomi- och fastighetschefen för storbanken sett möjligheten att kvickt och enkelt bli av med många problem på samma gång.

- God morgon, hördes en behaglig kvinnoröst.

Hideo Sakamaki Jr stannade till och såg sig omkring. En vacker kvinna i slutet av trettioårsåldern kom honom till mötes. Hon bar på en bunt dokument. Kichi Honda hade börjat arbeta som en ung flicka på företagets huvudkontor, först som sekreterare för hans far.

- God morgon, sa Hideo Sakamaki Jr. - Det var bra att du redan är här, sa han och log. - Jag hoppas att detta ska gå fort, fortsatte han.

- Här är rapporterna, sa hon enkelt och räckte över dokumenten till honom.

- Tack, jag ska börja titta omedelbart för vi vill väl båda hem till våra familjer, sa den verkställande direktören med ett litet leende, gick in på sitt kontor, stängde dörren och satte sig sedan vid sitt skrivbord.

Han tryckte ner en knapp på den sofistikerade kommunikationsutrustningen på skrivbordet.

- Kichi, jag tar inga samtal. - Jag säger till när, sa han och började bläddra bland dokumenten.

- Ok jag förstår, hördes hennes röst från högtalaren.

Han greppade beslutsamt pappersbunten och började därefter lugnt bläddra igenom den. Några var rapporter från observatörer som bevakade en av ägarna till ett svenskt börsmäklarföretag. Han log när han läste den sista av dem. Till slut hittade han vad han sökte efter och hans leende försvann. Det var en kopia av en artikel och den löd:

”Det är nu officiellt att det svenska börsmäklarföretaget Lindegren & Vessel AB har lagt ett nytt avsevärt högre bud på den japanska hotellkedja som under en längre tid har varit föremål för flertalet utredningar på grund av diverse skandaler. Hotellkedjans ägare har via en presskommuniké meddelat att det svenska budet såväl som de andra givetvis fortfarande är under beaktande.

Nasti Hotels VD Takahiro Kanehana säger i en intervju att det är beklagligt att man tvingas att sälja. Han säger också att mycket tid kommer att läggas på att hitta rätt köpare. Att Nasti Hotels Inc under nästkommande år förmodligen får en ny utländsk ägare är illa nog, var hans sista kommentar i intervjun.

Karl-Gustaf Vessel, en av ägarna till det svenska börsmäklar-företaget har bekräftat det nya budet. ’Vi ser verkligen denna affär som en mycket viktig strategisk framtidsinvestering och vi hoppas verkligen från vår sida att den ska lyckas’, sa han till Der Spiegel. ’Vad vi förstår är affären i nuläget intressant att administreras av flera olika affärsmäklare i Tokyo men vi hoppas naturligtvis att det inte på sikt varken ska försena eller skapa andra problem. Det enda vi avser är att effektivt kunna slutföra affären’, var Vessels sista kommentar.”

- - - - -

Nå, hur än denna affär till slut avlöper är i sig intressant. Många stora etablerade japanska affärsintressen har lyft på ögonbrynen för att detta relativt okända svenska företag med allvar har gått in i slutstriden för att ta över denna mycket gamla kända japanska hotellkedja. Vi, liksom många andra delar av världens press, väntar med stort intresse på fortsättningen och upplösningen på denna jätteaffär.

Hideo Sakamaki Jr kände svetten komma. Han reste sig upp från skrivbordsfåtöljen, tog av sig kavajen och hängde upp den på en klädhängare borta vid dörren. Han gick fram till ett av de stora panoramafönstren och tittade ut. Långt borta ute i bukten såg han stora godsartyg. Solen befann sig bakom moln. Långt därnere på marken såg han som vanligt fordonens och människans dagliga tävling om att få komma fram först.

Solen kom fram bakom molnen och lyste genom fönsterrutorna. Han tog av sig slipsen, gick fram och hängde den över kavajen. Hans tankar återvände till den förestående hotellaffären. Han undrade vilka andra än de hans kollega hade nämnt som var i slutstriden? Han gick åter fram och blickade ut genom ett av de stora fönsterna. Nå, den frågan var för tidig att besvara. Nu gällde det snarare att återigen granska de egna offerterna och leta efter fel eller misstag. Eller om det fanns något att förbättra? Kanske hade man förbisett något? Hideo skakade omedvetet sakta på sitt huvud. Nej, han trodde egentligen inte det. Sakamaki Business Relations Inc hade de allra bästa advokaterna och affärsjuristerna som pengar kunde köpa. Det var i alla fall vad Hideo Sakamaki Jr ville tro. Snart om inte alls en för avlägsen framtid kommer det att visa sig, tänkte han. Han gick fram till sitt skrivbord och tryckte återigen på en knapp.

- Kichi, jag är klar för dagen. - Du kan gå hem nu, sa han.

- Arigatu, hördes hennes röst i hörtalaren. - Då går jag och fortsatt trevlig helg.

- Vi ses på måndag, sa VD Hideo Sakamaki Jr, släppte knappen på kommunikationsanläggningen, satte sig i sin bekväma skrivbordsfåtölj och började leka med en penna mellan sina fingrar.

Han lyfte telefonluren med sin fria hand, slog ett nummer och väntade medan signalerna gick fram.

”Ja?” hördes hans fru. ”Vad händer älskling?” ”Blir du kvar länge till på kontoret?” frågade hon. ”Nej”, sa han. ”Jag ska gå nu, ska jag handla något på vägen hem?” ”Nej, jag tror inte det”, svarade hans fru. ”Ok vi ses snart”, sa han och avslutade samtalet.

Han reste sig, tog på sig kavajen, gick ut och stängde dörren till kontoret. I hissen på vägen ner hade han redan slutat tänka på sitt arbete. Utanför huvudentrén väntade hans limousine och när han närmade sig den hoppade en pigg, leende chaufför ut för att öppna dörren åt honom.

- Det är ok Kenji, jag *kan* faktiskt öppna en bildörr själv, log han.

Han öppnade dörren, klev in och satte sig tillrätta i det mjuka lädersätet.

- Vart vill ni åka master Sakamaki, frågade den unga chauffören när han förde växelväljaren till drive-läget.

- Kör ner till Ginza, jag vill handla lite innan hemfärden.

- Absolut master Sakamaki, det ska bli master Sakamaki, sa chauffören och styrde ut den stora svarta direktionssvagnen i den redan smått intensiva Tokyo-trafiken.

VD:n för Sakamaki Business Relations Inc lutade sig tillbaka, slöt ögonen och slumrade till under, den förhållandevis korta, färden ner till Ginzadistriktet.

* * * * *

Solen stod som ett eldklot precis ovanför horisonten när David stannade till framför den robusta järngrinden utanför hemmet. Han tryckte in några knappar på sin mobiltelefon och den började omedelbart sakteligen att öppnas. Han körde in på egendomen och parkerade därefter bakom den mörkblåa sportbilen. Han tog av sig säkerhetsbältet, öppnade dörren och klev ut i brittsommarkvällen. Några fåglar hördes från de närliggande träden. Långt borta hörde han ett rådjur skälla. Vinden prasslade i buskar och träd och han tittade upp mot himlen. Kanske skulle det bli regn snart? Han öppnade bakluckan på bilen och tog sin portfölj. Han stängde luckan, tryckte på larmet och började gå mot det upplysta huset. Samtidigt som han kvävde en gäspning, ställde han ner portföljen på mattan framför dörren, tog upp nycklarna och låste upp det redan öppna dörrlåset.

När han stoppade ner nycklarna i fickan och tog tag i dörrhandtaget kände han hur nackhåren reste sig. På något underligt sätt kände han sig iakttagen. Känslan var stark. Utan att se sig omkring, såg han som i en spegelbild i glaset bort mot ett skogsparti på andra sidan vägen. Han öppnade dörren och steg in i hallen.

- Jag är hemma älskling nå hur är det här hemma då, hälsade han när han tog av sig kavajen och hängde in den i en garderob.

- Hannah-Louise har åkt in till Lysekil med Gustaf för att gå på bio, ropade hans fru Christina från något obestämbart håll. - Jag är här uppe jag kommer strax ner, ropade hon igen.

- Ok, ropade David tillbaka, gick in i ett sidorum, öppnade ett av kylskåpen och tog fram en flaska öl.

Han öppnade den, tog ett glas från diskbänken, hällde upp och kastade en förströdd blick på teven. Det var hans favoritserie 'NCIS' och rollfiguren Gibbs verkade ha en allvarlig diskussion med rollfiguren direktör Vance. Han skulle precis sträcka sig efter fjärrkontrollen för att höja ljudnivån när hans fru kom ner, kastade sig om hans hals och kysste honom passionerat.

- Har du inte tröttnat på den där serien ännu, sa hon. - Hur många år har du tittat på den egentligen?

- Jag vill ha ett glas rött vin, fortsatte hon. - Kan du hålla upp åt mig?

Hon gick in på sin privata toalett, stängde dörren och låste den. David log för sig själv. Han kände sin fru och visste mycket väl vad hon hade i tankarna. Han drack upp det sista i glaset, ställde ifrån sig det och gick uppför trappan till övervåningen. Inne i den rymliga garderoben klädde han om till hemmakläder. Han gick ut från garderoben och fram till ett av de stora fönstren som vette ut mot baksidan av huset och tittade. Han såg små ringar i poolen. Det hade alltså börjat regna. Han sprintade nerför trappan och gick ut mellan de öppna dörrarna till baksidan av huset.

Han samlade ihop dynorna och lade in dem i poolhuset och lutade stolarna mot matbordet. På vägen in till huset stängde han igen de båda öppna bakdörrarna. När han kom in hade hans fru klätt om till en kort morgonrock så hennes välsvavade bruna lårl glänste i ljusskenet. Hennes bruna långa lockiga hår föll ner över ryggen ner mot hennes alldeles perfekta bakdel. Hon vände sig mot honom med sängkamarleendet.

- Hållde du upp vin?

- Ojdå, jag glömde för jag har gjort i ordning på baksidan. - Det har börjat regna, sa David som lät sig fångas av sin hustrus blick.

- Maten är klar om en halvtimme. - Ska vi åta först eller vad tror du, fortsatte hon med sängkamarleendet.

David svarade inte. Han satte sig ner på en köksstol. Hans hustru ställde sig bakom och började smeka honom i håret. Han sträckte ut sina händer bakom sig och kände hennes bröst. Hon gick runt och satte sig i hans knå vånd mot honom. De började kramas och kyssas. Hans händer letade sig in under hennes morgonrock och fann hennes bröst. Deras ögon möttes. Hennes händer letade sig ner under hans kalsonger och han stönade till. Han tog av henne morgonrocken och började smeka henne. Hennes hand greppade honom. De gjorde ett kort uppehåll för att ta av sig kläderna.

Hon satte sig på honom igen och när han trångde in i henne gav hon till en mild flämtande suck. Han flyttade sina händer ner till hennes mjuka skinkor och tog ett fast milt grepp. De ålskade till en början försiktigt men efter en stund kunde de inte längre vara tysta utan de började båda att ge utlopp för sina känslor. Han fick hela tiden bromsa ner tempot för han var ståndigt nära att komma. Men till slut kunde han inte hålla sig längre utan han kapitulerade och lät naturen ha sin gång. Han gav upp ett omedvetet primitivt gutturalt låte samtidigt som hans hustru stönade djupt och ropade till. De satt kvar en stund i kramen, tått tryckta mot varandra, utan att röra sig och lät ålskogens dimma skingras omkring dem.

- Pax på badrummet först, sa hon och kysste honom.

När han hörde dörren till badrummet stängas kände han sig helt tom i hela kroppen. Det kändes som om den befann sig inne i ett flipperspel med varma mjuka väggar gjorda av bomull och oregelbundet flöt omkring. Det kändes som om hela kroppen hade gjort en fullständig omstart. Han visste inte hur länge han hade suttit innan han hörde något ljud och såg hustrun komma gående mot honom, nyduschad och våt i håret.

- Så nu är det din tur, sa hon hurtigt. - Middagen är snart klar.

David undrade vad det var för slags ljud han hörde och var de kom ifrån. Hade hans fru kanske sagt något?

- Heej, hoppa in i duschen nu så äter vi sen, fortsatte hon leende.

Nu började Davids hjärna att vakna till på allvar. Han reste sig, tog med sig sina hemmakläder och gick in i badrummet. Han njöt av duschen. Den spolade bort allt dagens svett och damm han fått på jobbet såväl som den ljuva älskogssaften han hade burit med sig. Han hörde klockan för ytterdörren ringa och dörren öppnas. Det hördes också kvinnoröster, någon som kom in i huset och en dörr som stängdes. När han hade torkat sig tog han på sig hemmakläderna igen och gick ut till köket. Det var hans äldsta dotter som kommit och hon pratade med sin mamma.

David fick nästan tårar i ögonen. Emelie Desiree hade varit på en månadslång utlandsresa med en väninna. Vykortet de hade fått i slutet på förra veckan hade varit sänt från Argentina. Hon gav till ett tjut när hon fick se sin pappa.

- Hej pappa hur är det, utropade hon.

- Hej hur är det gumman, har du haft kul, frågade han och kramade om sin äldsta dotter.

- Jaa, Buenos Aires vill jag gärna åka tillbaka till, det är en stad som är levande på flera sätt utifrån ännu flera perspektiv, sa hon lite gåtfullt leende och satte sig på en köksstol.

- Vad roligt att du kom nu, sa Christina. - Vi ska äta något riktigt gott här ikväll för vi ska fira.

- Det låter bra för jag är verkligen hungrig som en varg, sa Emelie Desiree. - Jag åt inte så mycket på planen hem. - Vad är det vi ska fira? - Är det dina affärer mamma?

- Ja, sa Christina. - Vill du hjälpa mig att duka? - Det blir nog bara vi för Hannah-Louise är på bio och kommer nog inte hem förrän senare, sa hon och kramade om sin äldsta dotter igen.

David gick tillbaka in till sidorummet och fram till ett kylskåp där familjen förvarar cider och öl. Han hämtade en ny öl. När han åter kom ut i hallen såg han att hans fru och stora dotter under ivrigt konverserande började duka upp till en festmåltid. Han tittade på klockan. Hannah-Louise skulle nog inte komma hem än på några timmar. Hans tankar återvände till känslan han hade haft när han kommit hem. Han hade känt sig iakttagen. Var det alltså någon som bevakade hans hem? Varför i så fall? Hade det kanske något med hans affärer att göra? Nej, det kändes långsökt. Han öppnade flaskan, hällde upp i sitt glas och förde det till läpparna. Han tog ett par djupa klunkar och tittade ut över den stora trädgården bort mot dungen på andra sidan vägen.

Han vände sig om och tittade på sin fru och dotter och på middagsbordet. Nu var det nog snart dags att sätta sig ner och äta middag. Han öppnade dörren till källarplanet, gick ner för trapporna och fortsatte bort mot vinkällaren. På vägen upptäckte han att lamporna i den hemmainredda skjutbanan lyste. Han hade glömt att släcka efter gårdagens övningspass. Han släckte och fortsatte bort mot den svarta järnsmidda dörren till rummet där familjens viner låg i sina hyllor och väntade. Han gick fram och satte sig framför datorn, gick in på internet och började förstrött leta efter rödviner som passade till välgrillad oxfilé, potatiskaka och grönsaker.

Han granskade mer intresserat ett av förslagen. Det var ett halvsött, kraftigt och lite kryddigt italienskt vin från distriktet 'Piemonte La Morra', inte alls långt ifrån Turin.

Han funderade kort på om något vin från det distriktet fanns hemma? Han stängde ner internetfönstret och öppnade sitt egenskrivna lagerprogram och började söka på distriktsnamnet. Han fick en träff på märket 'Arie Barolo 2014'. Skulle finnas i rad sju på hyllplan tre enligt skärmen. Nio flaskor kvar. Han reste sig upp, gick bort för att hämta några, uppdaterade lagersaldot, släckte ner belysningen och fortsatte mot trappan. När han öppnade källardörren hörde han sin dotter berätta om något kärleksäventyr från resan och hans fru log och lyssnade mycket intresserat.

Han log, ställde ner vinflaskorna på matbordet, tog sitt ölglas och gick ut på baksidan av huset. Nu började det bli mörkt. Det hade slutat regna. Han tittade på klockan. Den visade tio över åtta. Han hämtade en dyna från poolhuset som han placerade i stolen. Sedan gick han in igen, knäppte på stereoanläggningen och utomhushög-talarna. Han valde Bill LaBounty's första platta. I samma ögon-blick som första låten började sjönk han ner i trädgårdstolen. Han hade lyckats med att ställa in rätt volym för i bakgrunden hörde han sensommarekvällens ljud av fåglar, havet och vindens susande. Han lät denna blandning av ljud rensa tankarna. Magen kurrade till igen. Nu *var* han hungrig.

Han lutade sig bakåt, kastade en blick uppåt mot himlen och slöt sedan sina ögon. Middagen skulle säkert vara klar vilken minut som helst. Han kände sig helt harmonisk. Han vilade i själva ögonblicket. Hans mobiltelefon surrade till och bröt sinnesfriden. Han svarade. Det var KG som hade en del nyheter att berätta om hotellaffären. De skulle ta alla detaljerna under måndagsförmiddagen. Han avslutade telefonsamtalet.

- Älskling, nu är middagen klar kom och ät, hörde han sin fru ropa.

- Jag kommer, ropade han tillbaka.

Han reste sig upp från stolen, tog med sig sittdynan, lämnade tillbaka den i poolhuset och började gå in till middagsbordet. I samma ögonblick hörde han en motorcykel närma sig.

När han stängde dörrarna till baksidan av huset hörde han kvinnoröster och när han kom in till middagsbordet stod Hannah-Louise där och pratade med Emelie-Desireé. Christina pratade i sin mobiltelefon.

- Hej pappa, vi fick strunta i bion för Gustaf var tvungen att åka och jobba, sa Hannah-Louise.

Hans fru avslutade samtalet, vände sig mot sin familj och strålade med hela ansiktet.

- Jamen då får vi ju fira nästan allihop då, sa hon. - Vad roligt, varsågod nu äter vi.

David ställde ner sitt ölglas och sin ölfaska vid en av de dukade platserna på middagsbordet, tog assietten och gick fram till sidobordet med salladsbuffén. Nu väntade en omfattande Lindegrensk middag med härligt umgänge tillsammans. På något sätt kändes det som om cirkeln i hans liv höll på att slutas. Han kände sig mycket tillfreds och lycklig, mer än vad han hade känt tidigare.

*

Men, han hade dessvärre ingen som helst kunskap om alla de förändringar som, inom en inte alltför avlägsen framtid, skulle drabba honom. Och inte bara honom utan hela hans familj och tillvaron som han kände den.

Ty mycket mäktiga intressen, i en helt annan del av världen, hade bestämt sig för att förändra hans land efter sin egen kultur och religion. Utifrån sina egna syften och värderingar. De skulle ställa till med problem som ingen någonsin ens kunde ha föreställt sig och att det dessutom, till den större delen, skulle hamna

under Davids ansvar att med alla till buds stående medel försöka ändra den påbörjade pågående trenden. Hade han vetat om detta hade han inte känt sig så balanserad och lugn i sinnet som han nu gjorde.

KAPITEL 2

Nattens mörker hade lagt sig över Bohuslän. Stjärnorna lyste från, i stort sett, en alldeles klar molnfri himmel och temperaturen hade fallit ner till strax över tio plusgrader. Några enstaka bilar syntes ute på E6:an men de flesta fordonen var långtradare med antingen danska, norska, polska eller tyska registreringskyltar. Det var så gott som vindstilla. Klockan var 03:10. Det rådde ett lugn denna sena fredagsnatt eller tidiga lördagsmorgon, beroende på hur man nu ville se på den aktuella tidpunkten. Bara flanörer, resenärer eller folk som hade gått upp för att gå till jobbet var väl vakna? Även i Munkedal härskade friden. Inte en enda människa var ute på gatorna. I alla bostadshus var det mörkt i fönstren. Utom i ett av de nybyggda parhusen nere på Tegelverksvägen. Där hade det alldeles nyss börjat lysa i ett av fönsterna. Busschauffören Jorma Hämeleinens väckarklocka hade ringt. Det var dags att gå upp denna lördagsmorgon. Även om många, nej säkert de allra flesta tyckte det var okristligt tidigt. Hans familj hade flyttat från Åbo, Finland till Munkedal för de hade dessvärre inte haft något större val.

Sedan ungdomen hade han jobbat på en av depåerna i Åbo, inte alls långt ifrån Nådendal och Muminvärlden. Men han hade blivit uppsagd för ett och ett halvt år sedan. Hans fru hade gått i taket. De hade en kort tid dessförinnan köpt hus strax utanför Nådendal. Hon trodde först att han som vanligt hade klantat till det för sig. Men det var bussbolaget han körde för som hade förlorat en större upphandling på de linjerna som han kunde och som han hade kört under åren. Han gjorde naturligtvis som de flesta andra av hans kollegor hade gjort, han sökte jobb på det nya bussbolaget. Men tyvärr hade han lite innan kommit på kant med en av sina kollegor som dels redan hade fått nytt jobb på det nya bussbolaget och som han dels misstänkte, hade pratat skit om honom med nya chefen.

Bakgrunden var att under ett sent kvällspass hade kollegan börjat anropa honom via kommunikationsanläggningen och sagt att han skulle ta med en passagerare till Åbos sjukhus. Men, när han hade stannat på sluthållplatsen hade han sett att den kommande turen inte skulle gå förbi där. Han hade då svarat att det inte gick. Men kollegan hade inte nöjt sig med det. Efter en kort stund hade han kommit i sin buss, parkerat bredvid Jorma, gått in i Jormas buss och med egna ögon läst vilket omlopp och tur som iTid:en hade visat. Kollegan hade också i samband med besöket bjudit in den mycket kraftigt berusade personen på Jormas buss. Sedan hade kollegan mer eller mindre, i barsk ton, givit Jorma order om att köra till sluthållplatsen där personen kunde ha bytt buss vidare mot sjukhuset.

Jorma hade blivit vansinnig och bett kollegan dra åt helvete. De hade stått och bråkat utanför bussen, det hade nästan slutat med ett präktigt slagsmål och den berusade mannen hade hela tiden stått bredvid, kommenterat och smålett åt bussförarnas ilska och upprördhet. Men till slut hade han givit med sig. Men när han kom fram till sluthållplatsen hade han blivit mött av en annan mycket stressad kollega. Denne hade också blivit uppringd och tillsagd att köra den berusade personen till sjukhuset. Senare under en paus, dvs under den s k reglertiden, hade Jorma brottats med sig själv.